

ЕМИЛИО САЛГАРИ

ДРАМА ВЪВ ВЪЗДУХА

Превод от английски: Т. Бъчваров, Г. Жеков, И. Георгиев, 1992

chitanka.info

Голямо оживление цареше този ден в Даман, гиздаво градче на западното крайбрежие на Индия, останало заедно с Гоа и Диу в португалски ръце. Изглежда някакво голямо събитие бе смутило обичайното спокойствие на мирните му жители.

Хората се стичаха към брега и вдигаха оглушителна врява. Балконите на къщите се пълнеха с любопитни, а хлапетата, не по-малко пъргави, отколкото техните европейски връстници, се катереха по палмите и възсядаха грамадните им листа.

Шейхи с дълги мантии, с големи многоцветни чалми и с обрасли от гъсти бради лица; парси с високи островърхи шапки от черно сукно и с дълги наметала, чиито бели лица имаха забележително правилни черти; полуголи марати, мускулести и обгорели от слънцето, с огнени очи; тънки мършави бомбайци, по-скоро черни, отколкото бронзови, едва покрити с парче плат с неразгадаем цвят — всички тези хора се стичаха по тесните улици, често размахвайки юмруци, само и само да стигнат първи до брега.

Това море от хора се тълпеше около една бамбукова ограда, отворена само откъм морето. В ограденото пространство мъже вдигаха на два високи пръта някакви платна. Мъчно можеше да се разбере какво представляват те.

Цветни афиши, разлепени преди три дни, известяваха на европейското и на местното население, че известният въздухоплавател Олас Камаргаос ще демонстрира пред любопитните рядко и невиджано дотогава зрелище с неговия балон „Таго“.

Голямо бе вълнението сред местните жители, но не по-малко развълнувани бяха и португалците, имащи възможност през по-голямата част от годината да се любуват само на слънчевите залези — величествени и будещи възхищение, но те бяха свикнали с тях.

Никой не знаеше откъде беше дошъл този прочут въздухоплавател, нито пък беше чувал името му дотогава.

Още с идването си господин Камаргаос построи оградата и разположи вътре необходимите съоръжения за добиване на лек газ. Казал беше, че ще вземе със себе си и някой местен жител за другар в смелото си начинание. Но до последния момент никой не беше се кандидатира. Едва малко преди полета един млад офицер от местния гарнизон изяви желание да придружи въздухоплавателя.

Това удвои любопитството.

Най-после всичко беше готово. Камаргаос искаше да използва източния вятър. Надяваше се да стигне до Диу. Касаеше се за едно разстояние от 4–5000 километра, което въздухоплавателят смяташе да вземе за около десет часа.

„Таго“ изглеждаше добре. Не беше съвсем нов, но беше доста голям. Мрежата му беше съвършено здрава, а в гондолата можеха спокойно да се сместят въздухоплавателят и другарят му. Имаше място и за баласт и провизии.

При вика на въздухоплавателя: „Готови за тръгване!“ — офицерът се втурна към балона, съпроводен от възторжените ръкопляскания на тълпата и властите, дошли да изпратят смелия поручик. Той бе мургав младеж, който при последното въстание на индусите бе проявил такава храброст, че стана любимец на малкия гарнизон.

Хрумнало му бе да се поразходи из въздуха, без да помисли, че подобна разходка можеше да има печален край.

Веднага се бяха споразумели с въздухоплавателя, който се почувствува поласкан, че другарят му ще бъде военен.

„Таго“ се полюшваше величествено, готов да полети. Хората, които бяха хванали въжетата му, едва го удържаха.

Господин Камаргаос беше преизпълнен с гордост. Изправен в предната част на гондолата, той гледаше едва ли не с презрение народа, който ръкопляскаше неспирно.

Странен човек бе Камаргаос! Висок, сух като чироз, почти плешив, с остра прошарена брадичка и две малки сини очи, в които понякога пламтеше огън.

Разперил бе ръце като вятърна мелница и даваше нареждания на хората, които държаха въжетата. Най-после се разнесе гръмогласният му вик:

— Пускайте въжетата!

„Таго“ отскочи нагоре и понесе двамата смелчаци. Но внезапно се разнесе вик или по-скоро рев на ужас, заменил възторжените ръкопляскания на тълпата.

— Спри! Спри!

Едновременно с него един пресипнал глас отекна под самата гондола:

— Помощ, господин Бланкос! Помощ, господин поручик!

Изненадан, поручикът се наведе през перилата на гондолата. Долу десетки хиляди ръце се протягаха и хиляди гърла викаха:

— Спри! Спри!

Спри, но как? Това не беше нито влак, нито автомобил. „Таго“ се издигаше във висините, а лекият източен вятър го тласкаше към морето.

Какво беше станало. Един от войниците не бе успял навреме да се освободи от въжето. И сега висеше под гондолата. Вече бе невъзможно да скочи на земята, защото „Таго“ се бе издигнал доста високо.

Поручикът позна ординареца си и нададе страшен вик:

— Господин Камаргаос — втурна се той към въздухоплатателя, който гледаше компаса, за да разбере посоката на балона.

— Станахме повече, отколкото е нужно. Трябва да го спасим, да слезем.

Въздухоплатателят, който дотогава бе всецяло погълнат от наблюденията си, внезапно обърна глава и лицето му потъмня.

— Да слизаме ли? — възкликна той. — Камаргаос не може да направи такава глупост. Ако ви липсва смелост, трябваше да останете на земята. Аз ще се изкачвам все по-високо и по-високо, докато стигна луната. Ще изхвърлим баласта. Искан да изпуша една цигара на луната.

В този момент Камаргаос изглеждаше друг. В очите му пламтяха странни блясъци. Челото му бе сбръчкано, а тънките му устни разтегнати в усмивка, която всяваше страх.

Полудял ли беше или се бе превърнал в маниак, по-опасен и от безумците?

Поручикът, изненадан и уплашен от внезапната промяна, се отдръпна в другия край на гондолата и изкрещя:

— Какво става с вас, господин Камаргаос? Казах ви, че има човек под гондолата. Държи се за въжето, но може всеки миг да отмалее.

— Нека падне в морето! — беше равнодушният отговор. — Трябваше да остане на земята. Този глупак ще ми попречи да стигна луната.

— Моля ви да слезем.

— Аз, да слеза? — извика високомерно Камаргаос. — Аз, който похарчих цялото си състояние, за да купя този балон и да се изкача на луната? Щом искате да слезете, опитайте.

И с ловкостта на маймуна Камаргаос стъпи върху перилата на гондолата с риска да падне и се покатери на дървения кръг, стискайки между зъбите си остър нож.

Преди още поручикът да разбере намеренията му, Камаргаос хвана въжето, което задвижваше клапата за изпускане на газа и с бърз сигурен удар на ножа си го преряза.

— Да видя как ще слезете сега — каза той с безумен смях. — Камаргаос ще се качи на луната. И вие, волю-неволю, ще го придружите...

Поручикът остана като вкаменен. Той гледаше с изумление човека, който се люлееше спокойно на дървения кръг и не вярваше на очите си.

Сърцераздирателен вик го изтръгна от това му състояние.

— Помощ, господин поручик! Едва се крепя... губя сили.

— Помогни ми, кучи сине! — извика поручикът, размахвайки юмрук към Камаргаос. — Трябва да спасим човека.

Въздухоплавателят не благоволи дори да отговори. Той се бе вторачил в ширналото се под балона море и правеше някакви непонятни движения с ръце.

Поручикът разбра, че не трябва да очаква помощ от човека, чийто разсъдък явно бе помрачен и се огледа отчаяно наоколо.

Погледът му спря на въжена стълба. Да завърже единия ѝ край за гондолата бе работа за секунди.

— Антонио — извика той, като прехвърли другия ѝ край. — Хващай се за стълбата.

Войникът — двадесет годишен младеж, се люлееше на седем метра под балона. Лицето му бе бледо като платно. Очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си.

Слабите му нервни пръсти хванаха въжената стълба, но силите като че го напускаха. Едва успя да стъпи на нея.

— Качвай се, кураж! — извика поручикът.

— Не мога, нямам сили, господин поручик.

— Господин Камаргаос, помогнете ми — извика гневно поручикът.

— Да, вятърът е източен. Добре се движим — отвърна въздухоплавателят. — Но ще трябва да изхвърлим всичкия баласт, защото луната е високо. Още тази вечер ще съм там. Изхвърлете баласта!

— Вас ще изхвърля! — извика ядно офицерът.

— Но тогава кой ще управлява балона?

Студена пот изби по челото на поручика. Как ли щеше да свърши полета с този луд човек? Нямахше време за размишления.

Разбра, че най-напред трябва да спаси войника. Двамата полесно биха се справили с лудия, ако се опиташе да повреди балона.

— Антонио, опитай се да се изкачиш. Стълбата е здраво вързана. Не бой се. Не гледай надолу.

Войникът се раздвижи със сетни сили. Изкачването трая няколко минути. Щом приближи горния край на стълбата, поручикът протегна ръце, хвана го и го изтегли в гондолата.

Нещастният войник едва успя да промълви „Благодаря, господин поручик“ — и изпадна в безсъзнание.

Камаргаос, заловен за въжетата, продължаваше да гледа морето. От време на време си говореше нещо с висок глас. По всичко личеше, че не е забелязал присъствието на войника.

— Господин Камаргаос, помогнете ми поне да свестя този нещастник.

Въздухоплавателят не отговори. Когато извърна глава и забеляза войника, внезапно изпадна в ярост.

— Какво прави това говедо тук? — извика той гневно. — Ще стане причина балонът да не стигне до луната. Хвърлете го веднага в морето.

— Вас ще хвърля, ако не престанете! — извика поручикът. — По дяволите и балона, и известността ви, па даже и луната.

— Хвърлете поне баласта.

— Предпочитам да слезем, а не да се качваме.

— Аха — извика лудият. — Погледнете тогава там, долу. Акулите ви очакват.

— Но накъде летим?

— Кой знае!... Към Персия, към Арабия, към Африка... откъде да зная? Най-напред ще се качим на луната.

Като каза това, той се наведе, грабна един чувал баласт и го хвърли в морето, след което отново се качи на дървения кръг.

В този момент войникът запитва:

— Къде сме, господин поручик? Не виждам вече под нас морето.

Нещастникът продължаваше да мисли, че още виси на въжето.

— Не се страхувай — каза офицерът. — Лошото мина.

„Таго“, тласкан от вятъра, продължаваше да лети на северозапад и да се изкачва все по-високо.

Слънчевата топлина разширяваше газа и балонът се изкачваше, без да става нужда да изхвърлят баласт. Намираше се на 1200 метра височина. Морето приличаше на безбрежен син плащ.

Поручикът, седнал на един чувал баласт, мълчаливо следеше лудия. Тръпнеше при мисълта, че този човек всеки момент може да извърши нещо непредвидимо. Но най-много го безпокоеше ножът, който въздухоплавателят носеше на кръста си. А ако му хрумнеше да среже балона? Кой би могъл да се спаси тогава? За щастие Камаргаос беше спокоен. Той продължаваше да гледа на запад, като от време на време произнасяше някакви несвързани думи.

Изминали бяха няколко часа. Положението оставаше непроменено. Към единадесет часа поручикът забеляза, че „Таго“ започна да слиза. Камаргаос стана неспокоен. Той често се взираше в барометъра, окачен на въжетата на гондолата. Ненадейно погледът му падна върху войника.

— Хвърлете в морето този простак! Той е причина за слизането на „Таго“. Не желая да ме изядат акулите. Искам да стигна до луната.

— Тебе ще хвърля, говедо! — изрева войникът. — Да не мислиш, че съм искал да дойда?

— Антонио — каза поручикът, — помогни ми да изхвърля този чувал в морето.

В гондолата бяха натрупани десетина чувала баласт. Те изхвърлиха два от тях и балонът се издигна доста високо. Тук посоката на вятъра беше от юг към север. Имаше вероятност да се доберат до някой бряг.

— Да изхвърлим още два чувала! — каза поручикът.

Воздухоплавателят беше слязъл от дървения кръг. Челото му беше навъсено, а лицето загрижено.

— Ако след два часа не стигнем земя, ще трябва да пийнем морска вода — каза той.

Балонът напредваше с невероятна бързина и слизаше непрекъснато. По всичко личеше, че газът изтича от някаква цепнатина, защото димеше слабо отдолу и се чувствуваше остра миризма.

След половин час изхвърлиха и последния чувал. Балонът се издигна с около 500 метра, след което започна да пада спираловидно. Поручикът и войникът се спогледаха ужасени.

— Изхвърлете котвите, изхвърлете всичко! — изрева въздухоплавателят.

Офицерът и Антонио изхвърлиха двете котви, въжетата, кошовете с храна и оръжието.

„Таго“ се люлееше на 400 метра над морето. Но това продължи само десетина минути. Диплите на балона ставаха все по-дълги.

В този миг лицето на въздухоплавателя беше изопнато, очите му искряха. Със стиснати зъби той размаха юмрук към войника и изрева:

— Заради тебе падаме, глупако. Скачай във водата!

— Само се опитай да ме докоснеш — отвърна Антонио и стисна юмруци.

Поручикът се хвърли помежду им, за да ги разтърве. В този момент една вълна блъсна гондолата и я напълни с вода.

Камаргаос се изкачи бързо на дървения кръг, извади ножа си и започна да реше въжетата.

— Качвай се, Антонио! — извика поручикът.

Едва успяха да се доберат до кръга, когато една вълна се разби в долната част на гондолата и тя изчезна всред морската пяна.

Олекнал, „Таго“ се движеше по гребена на вълните и имаше опасност всеки момент да бъде погълнат.

Това продължи няколко минути. Внезапно Камаргаос извади отново ножа си и запълзя по мрежата към балона. Изразът на лицето му бе ужасяващ. Чертите му бяха изкривени. От устата му течеше лига.

Като стигна над Антонио, спусна се върху него и го обхвана с краката си и с едната си ръка.

— Нещастнико — извика той, — ти ни погуби! Ще те убия.

В този миг офицерът удари ръката на лудия. Ножът отхвъркна и Камаргаос загуби равновесие. Миг след това вълните го погълнаха завинаги.

Балонът направи неочакван скок и понесе поручика и Антонио. Бяха ни живи, ни умрели. „Таго“ се изкачи на стотина метра, завъртя се около себе си и бързо се насочи на север.

Внезапно от устните на поручика се изтръгна радостен вик.

— Кораб, кораб! Помощ!

И наистина към балона се насочваше един кораб. Виждаше се как хората тичат по палубата и размахват ръце.

— Господин поручик, как можем да спрем балона?

— Това е невъзможно. Не виждаш ли, че вятърът го носи накъдето си иска?

— Не можем ли да го изпразним?

— Да. Къде е въжетото на клапана? По-добре ще е да паднем в морето.

Въжетото висеше точно над главата на поручика. Смелият офицер с риск да загуби равновесие, се покатери по мрежата и започна да го тегли.

„Таго“ паднаше стремглаво.

Корабът беше спрял. Бяха спуснали една от лодките в морето.

— Антонио, пускай се! — извика офицерът, когато вълните докоснаха долния край на балона.

Двамата мъже почти едновременно паднаха във водата. Когато излязоха на повърхността, видяха, че „Таго“ се беше издигнал на голяма височина и летеше на север.

Лодката пристигна веднага. Карана беше от шестима гребци, които спасиха двамата нещастници.

— Благодаря ви — успя да промълви поручикът, преди да загуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, платноходът влизаше в малкото пристанище на Диу. Колкото до балона, той изчезна на север и никой никога не можа да разбере какво бе станало с него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.